

Fitxa per la Nules-pèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Lidia Rubio Aliseda
Títol	<i>Especial COVID: Lidia Rubio, infermera</i>
Categories	Salut, COVID, dona, treball
Data i lloc de l'entrevista	Divendres 24 de juliol de 2020, a l'Ajuntament
Equip entrevistador	Etnograma (Nelo Vilar, Laura Yustas)
Enllaç	https://youtu.be/z4vjXaRxFQ
Extracte	https://youtu.be/F5LUNMbuBdl

El 2020 és un any marcat per a la història per la crisi sanitària del COVID-19. Amb esta entrevista obrim una sèrie dedicada a recollir la memòria personal i col·lectiva de la pandèmia a Nules i Mascarell. Comencem amb Lidia Rubio, infermera de Nules que ha estat treballant en l'Hospital General de Castelló durant estos mesos. El seu testimoni ens apropa a algunes de les preocupacions i sensacions viscudes pel personal sanitari i a l'evolució de la pandèmia. Un plaer, Lidia, i gràcies pel teu treball!

Sinopsi:

Lidia Rubio és infermera, actualment a l'Hospital General de Castelló en què ha començat l'exercici de la seua professió durant la pandèmia del COVID-19. Lidia ens explica com ha viscut estos mesos d'intens treball i com ho ha compaginat amb les relacions familiars a Nules. Les seues anècdotes i reflexions ens apropen un poc a l'experiència viscuda en els hospitals i deixen testimoni d'un moment tristament històric que encara hem de superar.

Transcripció:

I com us va enterar, o siga, tu com te vas enterar?, va haver un moment...?

Jo és que me va passar que quan va començar lo de la pandèmia estava treballant en el hospital però en ressonància, que és com un món aïllat de lo que és el hospital. Entonces pues

quan comences a sentir les notícies i pues des de l'empresa mos dien "val, pues ara intenteu gastar guants amb tots els pacients", a vore, en enfermeria sempre en gastem, entonces tampoc era un canvi molt dràstic. I ja quan va haver el primer cas del xic de Borriana en La Plana ja dius "ui, açò pareix que ja ens arriba". I ja van començar amb que gastàrem la careta, però la normal, la quirúrgica. I a les dos setmanes -quan va començar el estat d'alarma- ja mos fer per equips, és a dir, només podíem anar una tècnic i una infermera a treballar i mos dividien els dies. Entonces ja clar, mosatros no ho vivíem tant de prop perquè els pacients COVID positius no baixaven a la resso. I la gent que venia a fer-se ressonàncies... ambulatoris no en teníem ja, eren programades d'urgència, però clar, antes cridaves: "tens febra?, has estat en contacte amb algun possible?". Clar ja sabies que no anaven a ser contagiats. I jo acabava el contract el 29 de març i me renovaven però per això de la pandèmia pues van dir que no. Entonces quan me van dir que no pues me vaig apuntar a borsa extraordinària per al COVID i me van cridar i entonces ahí és quan vaig agarrar més consciència perquè ja vaig començar. I me'n recorde que el primer dia al entrar... jo era "volant", o siga que cada dia vas a una planta i me va tocar la 3a B que era com mitja planta COVID, mitja no, perquè és nefro[logia] i entonces eren pacients que eren de nefro i que tingueren el COVID i me'n recorde quan vaig entrar allí i era meitat planta lliure de COVID i meitat planta amb plàstics. Com les pel·lícules de ciència ficció. Entonces la primera d'esto vaig dir, ui, mare. Va ser com un poc de susto, però després comptes... això que ix en la tele per exemple en Madrid que s'han tingut que fer els EPIs [Equip de Protecció Individual]... En Castelló, per lo menos al hospital jo no ho he viscut. Tenies que economitzar els EPIs, si pot entrar només una persona a fer la faena que entre una i aixina no gasteu dos EPIs, o si teniu que entrar a les set i mitja i a les huit intenteu entrar a menos quart i aixina en un EPI se fa tot. Entonces vas més segura però encara tens la incertidumbre ixa de... i si passe i ho agarre. Però bueno, bé, la cosa va anar prou bé. El primer contacte ixe dia va estar bé. Damunt com jo era nova i era volant les xiques tamé van tindre un poc de paciència amb mi, me van dir "tu si vols queda't a la zona lliure i mos ajudes i si a cas fa falta que entres pues t'ho diem, però millor queda't en la lliure i ja està, no fa falta que entres ahí".

A quin hospital?

Al General, a l'Hospital General ací en Castelló.

Tens alguna especialitat?

No, és que jo fa un anyet que he acabat la carrera, si m'ha pillat tot açò de noves.

Ostras, pues bon començament.

Sí, sí, he començat per tot lo alt. A vore, a mosatros, la gent la meua carrera contem que a mosatros mos ha vingut bé en el sentit que hem pogut treballar en la pública quan de normal només treballes en estiu ara, l'atra t'ho tens que buscar en la privà i pues no cobres ni lo mateix ni puntues a la bolsa. I entonces ara això mos ha vingut bé, en ixe sentit a mosatros mos va beneficiar. Però sí, vam anar i jo pues havia treballat tres mesos en el Hospital Provincial en urgències en estiu i lo que havia treballat en la resso i ja està. I entonces quan tu vas en la carrera i te donen tot lo que és el EPI i tot això t'ho donen però dius "puf, això no ho tinc que tocar jo en la vida perquè jo no tinc que estar en una zona d'infecciosos" i entonces quan mos van dir el EPI és com que te pega una bofetà de realitat i dius "ara estem en açò".

I entre els sanitaris en general no sé si ha hi hagut molts contagis, no sé si s'ho agafava la gent...

A vore, jo... de l'hospital com a tal molts contagis no han hagut, tamé te dic que el test... mos pareix un poc raro que n'hi hagen hagut tants pocs contagis dins de sanitaris a l'hospital, perquè clar al principi en urgències tot ho tractaves com a una grip, no sabíem res del COVID. Entonces és un poc raro i a lo millor dins del mateix servici n'hi ha hagut algun contagi i el resto no, entonces dius "osti, si s'apega d'una manera tan ràpida com pot ser que tu sí i jo no?". Però después tamé se veu que en famílies que tenen contacte n'hi ha gent que dóna positiu i n'hi ha gent que dóna negatiu, entonces ahí un poc en el aire, però no ho sabem. Jo per exemple símptomes no he tingut i he donat negatiu, entonces deberia estar tranquil·la.

Però vosaltres éreu conscients que vos estàveu jugant la vida, la vostra o la de la vostra família [5 min.].

Clar, és que jo per exemple que visc en finca familiar, quan estava en la pandèmia jo tenia la por ixa de dir "jo estic ajudant a la gent, però al mateix temps estic posant en risc a la meua família", entonces des de que vaig començar a treballar en el hospital, els meus pares van dir, "a vore no t'anem a aïllar", perquè ma mare és caixera de supermercat. O ho agarrava ella o ho agarrava jo, per un costat o per un atre. Però per exemple els meus abuelos que viven baix, pues jo no els veia, a través de la cristalera els saludava, els deia ja estic ací, estic bé, i ja està. A la família de Vila-real que és la família de ma mare, pues no l'he vista hasta juny, des de març hasta juny ens veiem totes les dies per videollamada. A les huit aplaudíem i a les huit i mitja quedàvem pa fer videollamada. I a la meua parella i a la seua família, pues igual hasta mitat de maig per videollamada tamé. Clar, és que tenint una persona, o sea per exemple jo que ho podia agarrar... jo no podia tindre en la meua consciència el fet de dir m'ho salte i ho puc pegar a algú i les conseqüències... preferia aïllar-me i dir, mira, quan passe ja ho voré i ja està. Igual els tinc que vore, no se n'aniran.

I al vostre hospital ha n'hi hagut problemes en les UCIs de saturació, de falta de material.

Sí, de saturació sí. Me'n recorde que al principi estava la UCI, después estava "Rehab" [rehabilitació] que era com una segona UCI i la planta de cardio[logia] tamé ho gastàvem com una UCI però no tant, com mitjana. Per exemple a l'hora dels parts no n'hi havien parts amb epidural, en el General, perquè els anestesistes estaven amb els pacients del COVID, o siga tenien que anar a un atre hospital si volies tindre el xiquet amb epidural. I me'n recorde que al principi era, pues estaves en la planta i totes les habitacions les tenies amb pacients o possibles o positius. I com si tingueres un alta o un exitus [defunció], pacient que s'anava pacient que entrava, al minut ja tenies un atre pa ingressar. Però aixina... per lo menos quatre setmanes va ser aixina, después ja a partir de mitjan d'abril ja vaig vore com el ritme de l'hospital va baixar. Però sí, van ser quatre setmanes i ixes quatre van ser dures i psicològicament molt pesades tamé perquè el ritme de treball era diferent. Anaves a treballar a gust, però en tensió. Perquè tu dius, vale, estic segura perquè ho estic fent les coses bé, però tens la tensió ixa de dir i si l'agarre? Entonces en algun moment... per exemple ho parlàvem que pujaves les escales pa pujar al segon pis i com te fatigaves una miqueta més... però perquè tamé estaves acostumat a fer esport i ara no ho fas... te fatigues, i dies: mare i si l'he agarrat i per això me fatigues? O tosies... "ui!", o una miqueta de mal de cap un dia... mare i si ho tinc. Estaves sempre en el runrun ixe, sempre.

No sé si vos han avorrit molt, a tu en concret, la gent vos avorria molt preguntat-vos?

Sí. Jo de fet quan vaig començar a ser volant vaig dir en casa ara s'han acabat de vore les notícies quan jo estiga en casa. Ja tinc prou de COVID dotze hores al dia en el hospital i els meus pares la veritat és que en això se van portar a muntó bé i m'ho respetaven, quan jo

estava no se parlava del COVID ni se posava res en la tele d'això. Era difícil no veure res en la tele relacionat amb el COVID, però sí. O me posava Netflix o sèries o pel·lícules, però res. Ja tenia prou COVID en el hospital.

Supose que els protocols seran igual ara que fa dos mesos.

Sí, els mateixos. Jo ara per exemple, primer vaig començar sent volant, que és que cada dia anava a una planta, i ara estic en urgències de pediatria, entones això, ho han dividit i tenim la zona no COVID i la zona COVID, entones qualsevol xiquet que entre amb febra entren com si fora un COVID. Que de la majoria que hem tingut ningú ha sigut COVID, perquè en els xiquets és molt diferent, però tu entres igual, amb tot el EPI... és a muntó complicat entrar a un xiquet a punxar amb tot el EPI del COVID... però clar, és que tu no ho saps. Perquè a lo millor si te diuen... després una vegada l'hem vist i ja li han fet la PCR i li ha donat negatiu i veus el foc clarament de la febre que és açò, protegiste però ja tranquil·la perquè no és un COVID positiu, però si no entres igual, com si fóra un COVID positiu. Els protocols segueixen igual. Van canviant, me'n recorde del principi a ara, pues van canviant perquè te van dient "pues mira, açò hem vist que no fa falta" o "açò hem vist que protegiu-vos d'esta manera", o per exemple el tema de les mascaretes... que al principi te dien "sí, esta la pots gastar que és FP2" i a les dos setmanes te dia Conselleria "no, no és FP2" i tu has estat dos setmanes treballant en açò que era FP2 i ara no ho és.

Sí, un poc despistats...

[10 min.] Sí, però jo crec que mos ha pillat a tots de noves, tant a moatros com a qui va... a tots. I clar, és que una cosa que te pilla de noves tu intentes fer-ho bé, però tamé te la poden pegar. Per això, a vore, te dóna ràbia el fet de dir "ostia, he estat dos setmanes treballant amb un EPI que no era segur", però tamé ho penses i dius, de tot el material que han comprat... vore que tot era fiable i que tot estava preparat... en algo se poden equivocar, tamé m'equivoque jo, en això tamé tens que tindre una miqueta de consideració amb tot el personal.

Sí, la Organització Mundial de la Salut... tot el món estava despistat.

Claro, però en qualsevol puesto, és que no sabies com actuar, ni mosatros mateixa quan anàvem pel carrer, no saps com actuar, me la pose, no me la pose... què tinc que fer, te salude, no te salude, pues a moatros mos passava lo mateix.

Ja mos has contat un poquet, però volíem preguntar-te el tema de les maternitats, a vore si saps, que abans hi havia cursets amb les mares lactants i tal, no sé si s'està fent algo o...

A vore jo és que el tema de maternitat no ho he tocat molt, però sí que sé això, que per lo menos en el Hospital General no n'hi havien anestesistes per als parts, tenien que anar a atres hospitals i després sí que és de veres que sí que sé que entrava un pare. Per exemple el [Método Canguro](#) pues el podia fer només una persona, perquè clar no pot entrar tanta gent a l'hospital, és com ara quan hi ha un ingressat, només entra un familiar, no pot haver el río de gent que n'hi havia antes. I per exemple en la UCI tamé sé que en la UCI de xiquets tamé entra un pare, totes les vegades que vulga, però uno, com si vol estar vint-i-quatre hores, però entra u i avant. I en les mares que han donat positiu després si els xiquets han donat negatiu i el pare ha donat negatiu pues el xiquet està amb el pare, però la mare sí que té que estar aïllà, dos setmanes està aïllà, que això tamé és fotut.

S'ha parlat molt també... mosatros que ho sabem a nivell d'usuari, pues dels abuelets que estaven intubats, assoles completament... i és un panorama terrible.

Açò és molt trist. Jo me'n recorde que quan vaig entrar a la planta i els veus assoles totalment se desorienten, no estan acostumats, és trist, i quan ja a les dos setmanes van començar a tindre pues cartes, també teníem tablets pa fer videollamades amb els familiars... els veies plorar i te donaven les gràcies per poder vore als familiars i dius mira, només per açò compensa treballar.

Sí, ha sigut també una temporada de molta emotivitat.

Sí.

La gent agraint molt...

Tamé te dic que al principi els agraïments t'arriben, però una vegà va començar a ixir la gent dius preferisc que no m'aplaudisques a les huit i les normes les seguisques. Perquè ara sí que estem tots una miqueta cabrejats en el sentit de dir, veus... te'n vas un fin de setmana a qualsevol puesto aixina amb costa, per eixemple vas a Benicassim o ací i dius la mascareta brilla por su ausencia, ningú la gasta. I vas als pubs i allí tots junts o per exemple me'n recorde quan vaig vore la nit de Sant Joan que jo vaig estar al meu pis i ja està, no vaig eixir i veus la gent que eixia de festa, tots al pelotón i dius... has eixit a aplaudir a les huit, però después a mi això no me servix que m'aplaudisques. Però sí, en ixé moment jo me'n recorde el primer dia que ho vaig sentir que t'emociona. I después un atre dia que estava en la planta va coincidir que a les huit encara estava en planta i quan ixen els pacients que podien ixir i t'aplaudixen és emocionant. Per ixes coses dius, val la pena.

No t'hem preguntat encara com te diuen.

Lidia, Lidia Rubio Aliseda [risses].

La idea principal és açò, que no s'ha acabat i que afecta a qualsevol, que la gent jove sobretot tenim consciència de dir... no, afecta als majors. Però no, jo he tingut ingressats més joves que jo. I que a lo millor jo sóc asimptomàtica però vaig el diumenge a vore a m'abuela i li ho pegue. O a mon pare i a ma mare.